

Előfizetési árak:
 Egy évre . . . 10 frt — kr.
 Félévre . . . 5 „ — „
 Negyedévre . . . 2 „ 50 „
 Egy hóra . . . — „ 85 „
 Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
 a kir. ítélőtábla épületével szemben.
 hová az előfizetések és a lap elérékldésére vonatkozó föl-szó-lások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
PÉCSÉTT, Mária-utca 1-36 szám
 I. F. MELET
 hová a lap azeltemi részét illető minden kérelmény intézendő.
 —
 Kéziratok vissza nem adótnak
 —
 Hirdetések
 a kiadóhivatalban vétetnek 13

Az államsegély megtagadva.

Pécs, 1895. augusztus 23.

Ha az ember kezébe veszi Pécs város községi iskoláinak értesítőjét, büszke önértet dagaasztja kebelét a vaskos kötet átlapozása közben: a város tanintézeteiből kitelnék már egy jókora s hozzá még diszes kolonia is; a bennük alkalmazott tanerők egész kultúra terjesztő gárdát reprezentálnak; míg az elemi és magasabb népiskolai oktatásban részesülő ifjuság száma már tekintélyes hadsereggé növekszik.

S mindezekben a tanintézetekben a tanuló ifjuság seregei a modern pedagogia minden segédeszközével dusan felszerelve a kor színvonalán álló vezetés mellett sajátítják el azokat az ismereteket, melyeket a század végén már minden honpolgártól, de különösen a városi lakosság minden rétegétől megkivánnak a fokozott kulturigények, és izmosodnak a magyar haza és a zengzetes magyar szó szeretetében, a mi nélkül nemzetünknek reménye sem lehetne egy második milleniumot méltóképen betölteni.

Van azonban az éremnek egy másik, kevésbé fényes oldala is, mely a városi költségvetésben tükröződik vissza. Pécs szab. kir. városa összes tanintézeteit mondhatni erejét már-már meghaladó áldozatkészséggel tisztán és egyedül a saját költségén tartja fenn. Ha az iskolai építkezésekbe fektetett roppant tőkétől egészen el is tekintünk és tisztán a város összes községi, elemi, polgári, ipar- és kereskedelmi iskoláinak az évi 60.000 frtot jóval meghaladó folyó szükségletét vesszük is csak tekintetbe, ez oly állandó terhét képezi a város adózó polgárainak, mely már jóval túl jár azon a mértéken, a melyet a törvény mint maximumot vállainkra rakni enged.

A népiskolai törvény 35. §-a szerint a községek népiskoláik költségeinek fedezésére jogosítva vannak minden kebelbeli vagy hozzátartozó polgárra és birtokosra adót vetni ki, mely adó azonban az állami egyenes adóknak 5%-

kát nem haladhatja meg. Nos, Pécs városában a népiskolai kiadások az összes állami pótdadónak 60%-kát emésztik fel évente és az állami egyenes adóknak nem 5, hanem 21%-kát is meghaladják.

De még mindezek mellett az óriási áldozatok mellett is mennyi még a kívánni való! A népeesség szaporodásával, a mi nem mindig egyértelmű az adózók szaporodásával, a népoktatási kiadások is folyton növekednek, aztán valljuk meg őszintén, a tantestület igen sok tagja sincs ugydotálva, mint azt a város tekintélye s az a nagyfotosságú hivatás, a melyet az illetők betöltenek, méltán megkivánná.

Hiszen itt van, hogy tovább ne menjünk, a külvárosi tanítók fizetés-egyenlősítési ügye, mely már oly régtől fogva vajudik. Elismerte a város közgyűlése is már többször ünnepélyes határozatokkal, hogy a külvárosi tanítók kérelme fizetősöknek a belvárosiakkal való egyenlősítése iránt teljesen méltányos, sőt jogos, de hát a város adózó polgárai már nem bírják meg az iskolai kiadások fokozásának terhét. Tavaly azzal biztatta a közgyűlés a kérvényező tanítókat, hogy majd a városnak jutandó állami segélyből fogják megkapni a kért fizetés javitást.

Van ugyanis a népiskolai törvénynek egy szakasza, a 43. §., mely azt mondja, hogy „ha a község kimutatja, hogy szükséges népoktatási tanintézeteinek a törvény szerint felállítására és fentartására a kellő anyagi erőt nem képes egészen előállítani, segélyért az államhoz folyamodhatik. A közoktatási miniszter a folyamodó községet az állam költségvetésében e célra megszavazott összegből segélyezi.”

Erre a paragrafusra hivatkozva mutatta ki városunk polgármestere a külvárosi tanítók kérelmének elutasításakor, hogy ez az elutasítás csak ideiglenes, mert a mikor a város népnevelési célokra a törvényben engedett maximumnak már négyszeresével terheli meg adózó polgárait,

akkor a fenti törvényszakasz értelmében állami segélyezést nemcsak kérhet, de joggal igényelhet is.

De hát nálunk a törvényt nem azért hozzák, hogy odafönn is megtartsák s azért már ugy hozzák, hogy lehessen tetszés szerint csürni-csavarni. A népiskolai törvény 43. §-a alól is ki lehet bujni, mert hiszen minden kérvényező községre rá lehet fogni, hogy nem mutatta ki, miképp iskolai terheit a maga erejéből viselni nem tudja, vagy hogy azok a kiadások, melyekre a segélyt kéri, nem okvetlenül szükségesek, szóval szabad a miniszter keze a protekció bőséges osztogatására, mert azt is tudjuk a polgármester múlt évi felszólalásából, hogy vannak városok, melyek aránylag sokkal kevesebbet áldoznak a népoktatásra, mint mi, s mégis busás államsegélyben részesülnek.

Folyamodott is a város államsegélyért s ebben oly meggyőző adatokkal és érvekkel bizonyított a jogos igényünket a kérelem teljesítéséhez, hogy ennek kedvező elintézéséhez szó sem férhetett. Hát ez az elintézés meg is jött s a miniszter nem is merete kétségbe vonni, hogy Pécs városának népoktatási segélyre igénye nem lenne, de mivel mi nem vagyunk a becézett protekciós városok közt, hát előállt a megszokott kibuvóval, hogy a mi segélyezésünkre nincs pénz.

Hát privát vagyona a kormánynek a népvéres verejtekéből megszavazott összeg, hogy azzal kegyeket osztogasson? Mert ha tisztán a közérdeket s a szerzett igényeket tartanák szem előtt, Pécs városa a segélyzendők sorából ki nem maradhatott volna. Persze ha ez igények pártatlan mérlegelése nélkül derűre-borura osztogatják a kedvezményezett városok és kerületek közt a nem kortesérdemek jutalmazására megszavazott összeget, akkor mindig előáll az a ferde helyzet, hogy a jogos igények nem elégíthetők ki, bármennyit szavazzon is meg a törvényhozás.

Ha figyelmen kívül hagyja a kormány az óriási áldozatokat, melyeket a népiskolák feláll-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Egy válópör története.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Az Arady Marci — csak így hívták a társaságban — állomási főnök egyik alföldi kis mezővárosban, mely város hepehupás utcáival, a girbe-görbe utcákak keskeny deszkapadlóival inkább beillenék falunak, mint városnak. A kis város egész intelligenciáját jóformán a tiz ujján megolvashatja az ember. A dohánybevéltási főnök, egy lejárt báró, a plébános a káplánjaival, a notáriusok, egy fiskális, a patikárus, négy-öt tanító, meg a két grajzleros képeztek az előkelőséget. A postamestert nem véletlenségből, hanem készakarva hagytam ki a névsorból. Ő nem számított magát közéjük azon főbenjáró oknál fogva, mert mint kvietált őrnagy még mindig katonának képzelte magát, aki nem keveredhet össze mindeféle nációval. Gyűlölte is ám az egész társaság. Boszantották ahogy csak lehetett. Sokszor a legédesebb álmaiból verték föl egy-egy hitvány, semmit mondó telegrammal.

A társaságnak a Marci ur volt a lelke. Ő nála jöttek össze a férfiak kalabriaszpartikra s az ő feleisége adta a legjobb és legtöbb uzsonnát a rangbéli asszonyoknak.

Amilyen használható ember volt a Marci a férfikompaniákban, épp oly szeretetreméltóan tudta a kompotjait meg a fölös tejszinkávéját kínálgatni a felesége, kit a hölgyek kedveltek, az urak meg valószággal imádtak azért a mindig derült kedvéért, előzékeny modoráért, mivel mindenkit meg tudott hódítani házuknak.

Az állomási főnökék családi élete is kifogástalan volt; nem lehetett itt hallani soha semmiféle esetet,

melyből csak pillanatnyira is kételkedni lehetett volna a boldogságukban. Szerelémházasság volt az egyesülésük. A menyecske tanítónő volt egy tanyai iskolában; a Marci pedig olyan fiatal kis kezdő vasutas volt, mikor megismerkedtek.

Ahogy Arady Marci kinevezték erre a kis állomásra chefnek, a legelső dolga volt, hogy megházasodott. Ez hat évvel ennek előtte történt; de még maig is ugy élnek, hogy aki legelőször látja őket együtt, bizonyosan mézesheteket élvező új párnak tartja őket. A lejárt báró egyszer rájuk is szólt:

— Soh'se láttam ilyen telhetetlen népet, mint maguk. Örökösen nyalják-falják egymást! . . .

A vasutasok egy kissé elpirultak; talán rosszul is esett nekik a leckéztetés, de a báróval szemben nem akartak udvariatlanok lenni, hogy éreztessek vele neheztelésüket. Okosan is tették. Az egész vármegyében csak egy kékvérű lakott, s az is ő városuk ékességét képezte. Meg kellett hát emberelni azzal, hogy nem vették komolyan gyerekes megjegyzéseit.

A plébános ur régi szokás szerint az idén is megtartotta a nevenapját. Az egész intelligencia a parochián volt asszonyostul, gyerekestül. Vacsora után a férfiak pipákra gyujtva leültek kártyázni; az asszonyok meg bevonultak egy félreeső szobába, hova a plébános ur huga néhány vékony pénzü fia-talembert is becitált egy-két ártatlan társasjátékhoz kompanistának.

A vasuti állomás főnökét is kicsalta a városon kívül fekvő odujából a plébános névnapja. Talán ez a legelső alkalom, hogy feleséges ember volta óta részt vett a házán kívül eső mulatságon.

Egy vidéki kincstári erdészszel, meg az egyik káplánnal kalabriaszt játszva, közbe-közbe belekóstolt a pohárba is. A plébánosnak régi, erős borai

voltak, melyek még az edzettebb ivókat is megviselték; így hát nem csuda, ha Marci ur ugy tizenegy óra felé már egészen elkészült. Nem igen volt a borhoz szokva s csak olyankor ivott, mikor olyan vaskezek közé került, mint amilyen az erdész volt, akinél egy-két liter nedű csak gyöngye reggeli harmatszámába ment.

Marci ur mindenáron menni akart. Eszébe jutott otthon maradt felesége, meg a kis babájuk, ki épp akkor kinlódott fogzásában. Az erdész megkapta a bal karjánál fogva s rákiáltott:

— Ebadta kákompile formájú gőzparipása, még kész volna megbontani a kompiát ép akkor, mikor kvintás-z-bélára vagyok várandós. Meg ne moccanj, mert tüstöntübe bekaplak szőrötül bőrröstül, te asszonyosoknyán üldögélő pantofliájéger!

— De a vonat, a vonat! — makogott a főnök ur, — reggel négykor jön s ha nem leszek kint az állomáson: óriási katasztrófa . . . katasztrófa . . .

— Légycsapó, amivel a feleséged kiporolja a sovány lapockádat, — tromfolt rá az erdész — ezért nem mersz maradni. A vonat csak olyan hasug kifogás!

— No nem bánom — resignált a segény Marci ur — maradok még egy félórát. Osszatok!

A félóra valahogy letelt s mikor az erdész átment kocintani a főasztalnál toasztírozó dohánybevéltő tisztartóval, Marci ur felhasználva a kedvező alkalmat, hamarjában elliffentett. Szidta is ám az erdész e gyáva magaviseletéért s főnhangon kikelt az asszonyok ellen, kik elrontják még a legjobb embert is, ha egyszer a kesők köze kerül.

Marci ur nem hallott már egy kukkot s az erdész pocskolódásaiból. A templom mellett befordult az állomáshoz vezető sáros utcába s hol ide, hol meg amoda dülöngözve, csöndesen dudorászva kocogott hazafelé.

tása és fentartása érdekében már magunkra vállaltunk, nem szabadna figyelmen kívül hagynia azt a körülményt, hogy tisztán községi erőből tartjuk fenn azokat az iskolákat, melyeket az állam szolgáltatásban álló tisztviselők is nagy mértékben igénybe vesznek, anélkül, hogy községi terheinkhez hozzájárulnának.

Ha az állam a saját tisztviselőit, a kiknek száma már légió, a mi zsebünkre felmenti a községi terhek viselésétől, akkor nemcsak törvényben előírt, de erkölcsi kötelessége is lenne az államnak, hogy a tisztviselőktől a maga részére bezsebelt adókból legalább segítene fentartani azokat a községi intézeteket, a melyeket ezek a tisztviselők igénybe vesznek.

De hát mai kormányrendszerünk mellett erkölcsi kötelességekről beszélni, nevetséges dolog.

Hírek.

Pécs, 1895. augusztus hó 23.

— **(A király a bács-bodrogmegyei hadgyakorlaton.)** A gödöllői és visegrádi erdőfelügyelőség értesítették a király udvarmesterei hivataláról, miszerint Ó Felsége szeptember hó 10—19-ike között nevezett helyeket felkeresi a Lipót bajor herceggel együtt részt vesz a vadászatokon. Visegrádról a király a Bács Bodrog megyében megtartandó hadgyakorlatokra megy s ez alkalommal ott deputációkat is fogad. Valószínű, hogy megyénk és városunk is kifogja fejezni hódolatát.

— **(Tolvaj Rudolf trónörökös sirjánál.)** A napokban gyalázatos merényletet követett el Bécsben egy vakmerő tolvaj. A királyi család kriptái között bujkált napokig s a látogatók által tányérra helyezett pénzdarabokat csente el. A sírokat őrző barátoknak feltűnt e szokatlan körülmény s rögtön gyanítani kezdték, hogy a kegyeletes közönség jótekonyságával visszaél valami notórius gazember. Kedden végre megcsípték a tettest, ki felejthetetlen Rudolf trónörökös sirboltjának ékítményeit használta menedékhelyül, de rajtavesztett s most majd súlyos büntetéssel lakol gyalázatos tolvajlásáért. Bécs város királyhű lakosságának körében ez istentelen merénylet nagy megütközést keltett.

— **(Közegészségügyi felügyelő Pécsen.)** Buzinkay Gyula, orsz. közegészségügyi felügyelő városunkban idősik már harmadnapja. Eddig alapos vizsgálat alatt alá vette a városi közkórházat, vágóhidat, szegényházat, korcsmákat, gyártelepeket, egyes szatócsüzleteket és hentesboltokat, a hol — a kórházat kivéve — mindenütt talált több kevesebb kifogásolni valót, melyekről megteszi a jelentését a felettes miniszteriumnak, a honnét majd utasítani fogják a város hatóságát, hogy a kifogásolt hiányok és mulasztások pótlásáról gondoskodjék. A felügyelő tovább utazik tőlünk.

A csillagot azért biggyesztém ide, hogy ne kelljen leírnom a sok ajt-bajt, amin a főnök keresztül-vergődött, míg végre hazatért. Senki se látta az eseteket; nem is tartozik senkire se, minek volna tehát krónikába írni a más ember szerencsétlenségét? Utóvégre csakis emberen eshetik meg az effajta kalambitas.

Ahogy az állomási szolga kinyitotta a téns ur előtt az ajtót, majd halálra vált ijedében. Az a ruha, a finom ruha csupa sár, merő iszap. Szent isten, hol járhatott a téns ur?!

Mint egy gyereket, úgy kellett levetkőztetni, mosdatni. A hideg víz astán csakhamar meggyógyította valamennyire a főnök ur állapotát, olyannyira, hogy beléphetett a hálószobába.

A menyecske javában aludt; mellette a búcsóban a kis kölyök is csendes szuszogással pihent. A lámpa egy kissé lecsavarva az éjjeli szekrényen égett.

Marci ur lábujjhegyen iparkodott ágyáig jutni s mikor a lámpát el akarja oltani, tekintete egy levél-csomagon akadt meg. Kíváncsiságból szeme elé tart egy levelet s alig olvasott egy két szót, rögtön kijózanodott rémületében. Homlokán hideg veríték győnyösült végig s fuldokolva motyogta:

— Meg vagyok csalva!... Ki hitte volna, ki hitte volna?.. Csak legalább tudnám, ki az a gazember, aki elbolondította ezt a szerencsétlen asszonyt! Megölöm, legyilkolom, mint egy komisz pókot...

Astán a leveleket összefogva átment az irodába, hol az asztal mellé ülve egy darabig azon gondolkodott, hogy mitévő legyen?

— Nem csinállok belőle sajt, hisz rajtam nevetne a világ. Est a viperát holnap hazabocsátom, én meg tüstént áthelyezésért folyamodom s beadom a válópórt... Ki gondolta volna, hogy valamikor ekkora csalódás lesz gyümölcse annak a nagy szerelemnek?..

A feje mindinkább nehésedett. Szemeiből egy-

— **(A telegéri malom sorsa.)** Ma járt Pécsen Szabó Elek orsz. képviselő, mint a veszprémi takarékpénztár megbízottja, hogy az Amerikába vándorolt telegéri molnár ingatlanainak holnap megtartandó árverését előkészítse. Ha nem találkozik méltányos árat megajánló vevő, lehet, hogy a veszprémi takarékpénztár lesz a telegéri malom tulajdonosa, mint a legnagyobb összeggel érdekelve levő britelező.

— **(A pécsi ipartestület a szociálisták ellen.)** A pécsi ipartestület tegnap este tartott előjárásági ülésén elhatározta, hogy az iparos ifjak országos egyesületébe, tekintettel arra a körülményre, hogy ez az új egyesület kimondotta, hogy frontot csinálnak az idegenből ide szakadt és a magyar munkások zsrján élősködő szociálista izgatóknak, belép pártoló tagul. Nagyon helyesen. A kik hazafias magyar munkások akarnak maradni, megérdemlik a támogatást.

— **(Baranyamegyei rendőrgyilkos szociálista.)** Pénteken éjjel Pozsonyban az őrt álló Krumpék Ferenc rendőrt ismeretlen tettes késszurásokkal súlyosan megsebesítette. Eszméletlen állapotban, vérbe fagyva találták meg másnap reggel az összeszurkált rendőrt s a rögtön megindított nyomozás magánboszút tétélezett fel a gyilkosság indokául. Ez a feltevés helyesnek bizonyult, mert az élelmes bécsi rendőrség által letartóztatott gonosztevő tényleg boszúból akarta a rendőrt megölni, mivel ez őt néhány nappal előzőleg, mint hajléktalan csavargót a városházára kísérte és állítólag ütlegelte. A tettes neve Hiez Henrik, 35 éves, Nagy-Haj másra való s mint veszedelmes szociálista, még társai előtt is rossz hirben állott. Hiez Henriket átadták a pozsonyi rendőrségnek és megérdemelt büntetését nem fogja elkerülni. A belső sérülést is szenvedett rendőr állapota aggasztó s most élet halál között lebeg.

— **(Katonáink a fővárosban.)** A 44. ezred négy zászlóalja szerdán érkezett meg hajón Budapestre Iwinger Károly ezredes vezetése alatt. Az ezredet szállító „Elisabeth“ hajó és két uszályhajó d. u. 3 órakor a bomba-téren kötött ki és az ezred az üresen álló nyúlkaszárnyában kapott szállást. A 44-esek f. hó végéig maradnak Budapesten és az 52 ősszel közösen a főváros környékén dandárgyakorlatokat folytatnak. Az egész dandár, kiegészítve a tartalékosokkal, f. hó 31-én Székesfehérvárra megy az ott kezdődő hadosztály gyakorlatokra.

— **(Hangverseny.)** Bak Károly, a bécsi konzervatorium végzett növendéke fog hangversenyezni a „Hattyu“ szálloda termében szeptember hó 7-én. Ez alkalommal valószínűleg lejön Ney Dávid fővárosi híres operaénekes és így a zeneértő publikumnak kellemes estére van kilátása. A hangverseny rendezését Valentin Ottó könyv- és zeneműkereskedő vállalta el.

— **(A mérnökök címe.)** Német- és Franciaországban a technikát végzett emberek doktori címet nyernek. A közoktatásügyi miniszterium már nálunk is többször foglalkozott ezen tervvel, de mindez ideig a megvalósulás stádiumától nagyon messze áll.

két könyv csordult ki s végre ott ülőhelyében elnyomta az álom. Micsoda álmok voltak ezek?! Csupa vonat összeütközés, láb- és kéztörés, sebesültek jajgatása, haldoklók hörgése satöbbi. És ennek a nagy szerencsétlenségnek mindnek is az oka!

A kinos álomból az állomási szolga zavarta föl: — Tessen kelni, hallottam a szignált. Nem sokára beér a cűg!

— Hát nem volt összeütközés János? — kérde a főnök ur szeméit dörzsölgetve.

— Még eddig nem, instálom, ha csak reggel nem lesz, mikor a tensasszonyosság meglátja majd azt a sok sáros gunyát.

— Az ő gunyája még sokkalta sárosabb, mint az enyém. Annak még a lelke is sáros...

— Sáros ám a... majd mit mondok kicsodáé! Tessék csak hamar a forsriftos ancugot fölvenni és kiállani a pályára, mert egy-kettőre beér a vonat!

Alig hogy a négyórai egyes elfutott az állomásról, Marci ur is eltűnt. A menyecske fölbredve nem tudta mire magyarázni a szolid férjek máskor legtipikusabb modelljének e szokatan kimaradását. Kiszólt az irodába:

— János, nem volt még idehaza a főnök ur?

— Dehogya is nem, kezit csókolom, — válaszol a János — most volt csak itt még az imént s már úgy eltűnt, mint a szénás szekérbe a fejetlen gombostű. Alighanem...

— Mit, alighanem?...

— Hát ha már a nyelvemen van, ki is mondom. Igenis, alighanem valami nem jóban törí a fejít a ténsur?!

A főnökne tensasszony azt se tudta hirtelenében, mitül ijedjen meg jobban: a szobából kihajlatasó sivitő gyereksírás-tul-e, vagy a János beszédjittül? Soha még ember ilyet nem ért, nem hallott! Az ő Marcinkája rosiban törí a fejít! Hallatlan valami!..

lottunk. Bécsben már összeült a felsőbb tanintézetek tanári karából összeállított bizottság, mely az osztrák kultuszminiszter iniciatívájára dönteni fog e kérdésben s amennyire nálunk az osztrák viszonyokat majmolják, valószínűleg szintén tétetnek e téren intézkedések.

— **(Ledőlt tölgyfák.)** Majdnem hivatásának áldozata lett a közeli erdőben egy erdőőr. Rendes délutáni szemléjét tartotta az irtás szélén, mikor is nagy robajjal két hatalmas tölgyfa esett lábai elé. Néhány percig némán, meglepetten bámult az előtte fekvő törzsekre, majd feleszmélve, észrevette, hogy a törzsek egy ujnyi különbségig be voltak fűrészelve. Jó lesz egy kicsit a fatolvajokra vigyázni, mert nagyobb szerencsétlenség is fordulhat még elő.

— **(Pincérek nyugdíj-egyesülete.)** A pécsi pincérek is csatlakoztak ahhoz az országos mozgalomhoz, mely célul tűzte ki egy az egész országot felölelő országos pincér nyugdíj-egyesület alakítását. E célból a pécsi bizottság fölkeri az egyes szaktársakat, egy a főnököket, hogy a nekik küldendő perselyekbe gyűjtést eszközöljenek, melyet minden hó második csütörtökén küldjenek be a helyi bizottságnak, melynek Kovacsics István az elnöke, jegyzője pedig Havas János. Az eddigelő kiadott perselyekbe összegyűlt 55 frt 02 kr, mely összeghez hozzájárultak: A „Nádor“ szálloda 6 frt 16 kr, a „Hajó“ szálloda 3 frt 85 kr, a „Vadember“ szálloda 2 frt, Hirci vendéglő 22 kr, az „Outhon“ kávéház 2 frt 29 kr, Skrobay vendéglője 88½ kr, a „Hattyu“ vendéglő 49 kr, a „Magyar király“ 74 kr, Kovács Imre sörháza 23½ kr, Dollinger vendéglője 2 frt 50 kr, a „Nemzeti“ kávéház 97 kr, Nemzeti sörcaarnok 2 frt 75 kr, Központi kávéház 57 kr, Sillay vendéglője 31 kr, Bedő kávéháza 4 frt, „Mátyás király“ vendéglő 7 frt 61 kr, „Európa“ kávéház 2 frt 45 kr, Nick sörháza 2 frt 45 kr, Favreics Mihály 1 frt, Nyugdíj asztaltársaság 4 frt 44 kr. Marxreiter utazó 1 frt, az asztaltársaság megalakulásával gyűjtés 8 frt 18 kr.

— **(Nem lesz pótvásár.)** Közöltük annak idején, hogy a pécsi helypénzbérlők kérelemmel fordultak a kereskedelmi miniszterhez, hogy a szerintök rosszul sikerült legutóbbi vásár helyett aug 26-án pótvásárt tarthassanak. A miniszter a kérelmet a napokban érkezett leiratával kereken elutasította. Ha nem vadítanak el a jó falusi népet a tulságig vitt helypénzszedéssel, úgy nem lenne okuk panaszkodni a ros vásárra.

— **(Világítást kérünk!)** Ezzel állított ma be szerkesztőségünkbe néhány pécsi polgár. Természetesen mi nem adhattunk nekik, hanem mi is helyeslőleg bölintottunk, mikor elmondták, hogy az még sem járja, miszerint az utcák megvilágítására felállított gázlámpákat esti 10 órakor már eloltják. Nyár van; a publikum legnagyobb része 11—12 óra felé tér haza, s uram fia pokoli sötétségben kénytelen haza vánszorogni. Lehet ám máshol is spórolni, nemcsak a különben is olcsó gáznál.

— **(Csalás gyűjtőivekkel.)** Két kopottas öltözötű fiatal ember jár most a külvárosi utcákban házról házra s valahol Hunyadmegyében építendő

Pedig az csakugyan alighanem valami pokoli tervet kovácsolhat elméjében az asszony ellen, mert egy bumlihoz illő gyorsasággal dagaszt lábával a ragadós, nyulós kátyuban s nem törődve a kapurepedésekből feléje ugató kutyák tajtékzó dühével, meg se állt addig, míg a fiskális ablakai alá nem ért. A lecsukott zsálokot hatalmasan megzörgetve, öregharangszerű mormolás bömből ki hozzája:

— Tűzes varangy legyen a fölötökömöd, ki vagy te pogány, hogy hajnali álomból fölriasztasz?

— Kedves urambátyám, eressen be, én vagyok itt... én a világ legszerencsétlenebb embere.

— Kösöd föl magadat az első fára, te akasztófán csirázott penészgomba; eredj ahhoz, aki szerencsétlenné tett!

— De urambátyám, hallgasson meg kérem. Én vagyok a Marcin, az Aradi Marcin...

— Ejha, hát kelmedet mi hordozza ilyenkor az utcán, édes öcsémuram?

— Megcsaltak...

— Ki a manó hát, ha szabad kérdenem?

— A feleségem.

— Aunye az áldóját, ez már öreg hiba. Jöjjön csak be ur öcsém s mondja el a kázust. Majdnem hihetetlen, hogy az az anygalképű, epe és ravaszság nélkül fogantatott asszony ilyen t tegyen. Hej haj, et gurrressz, mergesz, poplesz kum cespíte vepprrressz!...

Épp az utolsó káromkodó szót ejtette ki az

ágyából kiugrasztott fiskális ur, mire Marcin is bekerült a szobába.

— Itt van a bizonyosság. Itt vannak a levelek...

— A levelek?.. Talán még nem késő, talán még csak az első kisértésnél van az asszony, talán még meg is lehetne menteni?

— Sajnos, későn van már. Itt van a levél, ez mindent megmagyaráz.

görög templomra kérnek könyöradományokat. Gyűjtő iverket mutatnak elő, melyeken befolyásos emberek nevei diszelegnek. Néhol kapnak valamit, mire első utjuk a kocsmába vezet, hol a könyöradományt elisszák. Figyelmeztetjük a közönséget ezen csalog visszaéléseire, kik munka helyett a dologkerülés és koldulás ezen raffinrozott nemét választják, hogy jótékonyágukat ezen irányban ne gyakorolják s a jövevényeknek — ha csak a helybeli rendőrségtől engedélyt fel nem mutatnak — semmit ne adományozzanak. A rendőrséget pedig felkérjük, hogy a koldulás e nemére egyáltalában senkinek se adjon engedélyt, mert a közönség jótékonyágával való sűrű visszaélés kellemetlen utóhatással lehet akkor is, mikor tényleg vallásos és humánus intézmények gyamolításáról van szó.

— **(Fürdők látogatottsága.)** A hozzánk mai napig beküldött kimutatások szerint, fürdőink látogatottsága a következő: Abbázia 8912, Csorbai tó 4521, Herkules fürdő 7398, Tátrafürdő 3186, Trencsén-Teplíc 5310, Pöstyén 3682 fürdő vendég. Külföldön: Gleichenberg 4539, Ostende 26,524, Ischl 17,104, Karlsbad 38,175, stb. Biz még mindig csak úgy vagyunk, hogy a külföldi fürdőkben háromszor annyi magyar vendég van mint a hazaiakban. Pedig ez utóbbiak jobbak is, olcsóbbak is, de minden hiába, a divat és a chic ellene szólnak a józan megfontolásnak s az itthon megtakarított pénzecskét is külföldi részvényesek zsebelik be.

— **(Dunya tolvajlás.)** Valentin Ottó Makár-dűlőben fekvő présházából tegnap ismeretlen tolvajok több vánkost és dunyhát loptak el. Szellőztetés céljából az agyneműt az országot mellett fekvő kerítésre akasztották s mikor ma reggel érte mentek, már csak hült helyét találták. A rendőrség nyomozza a tetteseket s hihetőleg rövid idő múlva kézrekerülnek.

— **(Pécsi népzene Szent Péter-várott.)** A város első népzeneke, mely Farkas Sándor kitűnő vezetése alatt áll, távozni készül városunkból. Meghívást kaptak Szent Pétervárról, hol előnyös feltételeket szabtak ki, de azért nem jöttek, hogy nem engednek a sokszor csalóka reménynek s megmaradnak a magyar földön, hol legjobban értik meg s méltányolják szívhez szóló magyar nótáikat.

— **(A forró zsir áldozata.)** Scharfener Mari konyhaleány ma délben a tűzhelyről jobb kezébe vette a forró zsirt tartalmazó fazekat s mivel ez égette, hirtelen s ferdén letette, úgy, hogy a kiömlő forró zsir jobb keze fejét teljesen összeégette. A szerencsétlen leányzó hetekig fog fekdülni s kérdés, hogy jobb kezét valaha használhatja-e?

— **(Razzia.)** Az elmúlt éjjel rendőrségünk razzia-tartott, mely alkalommal egy szép csomó éjjeli lepkét fogtak el. Az ily nemű fogások igen üdvösek, legalább a város megtisztul egy kissé a kódorgó hölgyektől.

— **(Mikor a bakter kapatos.)** Juhász Károly szakali bakter egy kissé belekóstatolt a karosba, mitől aztan olyan kurázsit kapott, hogy no! Valahogyan a Henc Matyással találkozott, kivel nem is sokat teketóriázott, hanem a dárdájával olyan ügyesen kupán kölintotta, hogy a Henc Matyás lelke azon este már Pilátusnál vacsorált. A pécsi kir.

A vén porvesztő kezeibe kapva az egyik korpusz deliktit, olvasá amint itt következik:

„Drága angyalom! Alig várom már, hogy ismét karjaimba zárhassalak. Még most is itt ég csókd az ajkamon. Szeretnék örökkön örökké tenálad lenni, ha az a vén medve nem állna utunkban. Csak az vigasztal, hogy nemsokára egészen az enyém leszel. Csókol a te szerelmes lovagod.“

Az öreg fiskális azt se tudta hamarjában, megpukkadjon-e a nevetéstől, vagy elkéküljön-zöldüljön a bámulattal vegyes harag miatt?

— Beadjuk fiacskám még ma a válókeresetet, — mondá, — itt tisztán lehet a hűtlenséget konstatálni. A bűnös nőt meg legjobb lesz a legközelebbi vonattal haza expedálni.

— Igen ám, de előbb nekem tudnom kell, ki is hát az a szerelmes lovag, aki engem, — mert biztosan rám vonatkozik az a levélben levő kifejezés, — medvének kegyeskedett kinevezni? Igen is medve leszek, sőt máris medve vagyok, ki a világ összes szerelmes lovagjait az utolsó szálíg kiirtja...

Aztán be sem várva az ügyvéd további tanácsait, feleleteit, kirohant a szobából.

Mikor hazaért, a feleség épp kávét pörkölt a konyhában. Ahogy meglátta az urát, — észre sem véve annak mámoros, dult arcát, — elibe sietve, át akarta ölelni, de ez ellökte magától.

— Pusztulj! nem tartok tovább kigyót a keblemen.

— De Marcin az istenért?!

— Igen, tudok mindent. Idegen madár járt a fészkebe. Elpusztitlak innen még ma azzal a sivalkodó kakukfiaddal együtt.

— Marcin ne sértegecs, — fakadt ki az asz-

titelőtábla számos enyhítő körülményt véve latba, a rőnd érleles föntartóját két évi fegyházra ítélte.

(En is épen olyan ur vagyok!) Erős kijelentés ez, különösen akkor, ha a szolga mondja ezt urának. — Heiner János az irgalmas rendiek kórházában alkalmazott betegápoló, ismeretlen okokból rég haragosa volt a csendes természetű, higgadt alorvosnak, ki különben sem adott rá okot, hogy e szolga irányában gyűlöletet tápláljon. Végre tegnap egy újabb összeszóalkozás alkalmával felfortyant a düh Heinerben s az alorvost illetlen szavakkal delektálta, majd e kijelentéssel élt, hogy: „En is vagyok olyan ur, mint az alorvos!“ Furcsa egy kicsit, de furcsa most Heinernek is, ki a rendőrség pártfogása alatt egy hüvös cellában elmélkedik elkövetett brutális gorbassága felett.

— **(Repeta...)** Blumenduft Izsák ócska vassal kereskedik, de azért egyéb régiségeknek is kedvelője, mert bört, uraságoktól levetett ruhákat, csontot, ócska butorokat is megvesz jutányos áron. A kompánistája ifj. Gurkensaft Izidor, a szép Dóri, kinek a legszebb lábai vannak az egész családban s a legcsunyább felesége az egész városban. Nem csoda tehát, ha Gurkensaft is szeret a ti losban legelni s a csinos menyecskék lakására sűrűn állít be az ő jelszavával: Mi van eladó? Ezek közé tartozik Blumenduft Sárka is, a kompánista felesége és kizárólagos tulajdona. A telt bájok mindig bizsergetik Gurkensaft érzékeny szívét s a menyecske sem érzéketlen a legszebb lábak tulajdonosa iránt. A kompánista azonban mit sem tud s hónapokon át viseli azokat a bizonyos állati jelvényeket, míg végre tegnap délután in flagranti csipte nyakon a bűnösöket. Julia elmenekült a bős férj haragja elől, de Gurkensaft-Romeo egy csattanós pofont kapott az összeszaladt szomszédok gaudiumára. A vállalkozó szellem ekkor sem hagyja el a mindhalálíg üzletembert s a nézőket hiva fel tanuknak, kiált stentori hangon:

— Repeta lieber Izsák!

Izsák dühbe jött s a repeta sűrűn ismétlődött, de Gurkensaft állt rendületlenül, mint viharral dacoló sziklafal. Ma nyolc pofonért perelte be a bős Izsákot s már előre kiszámította, hogy nyolcszor öt, az negyven. A Blumenduft et Gurkensaft cég a mai napon megszűnt s egyelőre csak Blumenduft Izsák nyitott külön firmát. Gurkensaftnak még annyira dagadt az arca, hogy egyelőre nem is konkurálhat vele.

— **(Kalandok hőse.)** A Flancossy Jani részlettagadára „vásárolt“ angol szabásu kabátját ismeri mindenki, aki a király-utcában meg szokott fordulni. A helyi „előkelőségek“ szokása szerint az esti szürkület beálltakor már ott ténfereg az utca jobb oldalán és erős pézmaillattal tölti meg a poros, vastag levegőt. Ha nagyobb ranguval találkozik, szegletes ábrázatán azonnal meghunyhász kodó nyájasság ömlik el; de ha kisebbel jön szemközt, rokkant porhüvelye kiegyenesedik s rincerós hasonlatosságára valló orrmánya tüstént az egekre mered. Kiváló ambícióval szokta a hölgy sportot üzni, ami szerinte abból áll, hogy ha neki tetsző szoknyát lát a trottoáron végig suhanni: orvosi kezelésre teljesen megérett derekát azonnal utána veti s addig-addig biceg utána pizai

szonyka sirva, — én ártatlan vagyok. Ha te talán beteg vagy az éjjeli erős boroktól: fekdüj le, hadd párologjon el ez a bolondság a tejedből. Ugy megijesztettél te csufember!... No gyere Marcikám, majd lebontom az ágyadat, fekdüj le szépen.

De a Marcin megkötötte magát. Visszautasította az asszony jó szívét, ki újra elibe állva kérdé tőle:

— Nem te vitted el azokat a leveleket az éjjeli szekrényről.

— De igen is én vittem el. Azokban van leírva a bűnöd, a gonoszságod. Már át is adtam az ügyvédnek.

— Az ügyvédnek?

— Igen is annak. Még ma beadjuk a válópört. Hanem mielőtt elhagyod a házamat, kényszerítelek: valdd be, hogy ki az a gazember, aki azokat írta?

A tensasszonyosság arca hirtelen kiderült. Nevetve, sirva borult az ura mellére:

— Az a gazember, az a gazember — te magad vagy!

— Hogyan, talán csak nem akarod velem elhitetni, hogy én saját magamat csalom meg? hogy én a saját tulajdon feleségemet csábitom el?

— Óh te kis fajankó, mit össze vissza nem harsz itt?! Igen is, te irtad azokat a leveleket. A te legénykori szerelmes leveleid azok.

— Lujzikám, igaz volna ez?

— Olyan igaz, mint a milyen való, hogy az én Marcinkám még most is pityókos egy kicsikét. Képzelem, az éjjel milyen lehettél, hogy még a saját kézírásodra sem ismertél rá!...

As állomásfőnök urnak legelső dolga volt, hogy kialudva a koponyáján sűrű felhőként uszó mámor,

ferde toronyra emlékeztető testtartással, míg vagy mosolyt vagy szidást kap. Tegnap este is a cirkusból két menyecske jön hazafelé beszélgetve, utánok pedig néhány lépésnyire a férjek baktatnak. Flancossy ur szokása szerint ilyenkor még az utcán van lebben. Amint meghallja a vékony asszonyi hangokat háta megé, megáll s bevárja a két menyecskét. Mikor ezek mellette elhaladnak, esütet fogantus botjával elegánsan játszva arisztokratikus pózba mered s szerelmes kandurként elkezd érselgősen nyafogni:

— Á... jó estét, jó estét! Hova méltóztatnak? Megengedik hogy... reméllem megengedik?

Az asszonyok megijednek s hátrafordulva a férjek után kiáltanak. Ezek oda érve, föliamerik a helyzetet s az egyik Góliath-termetű olyan barátságos cirogatást mér husos tenyerével a kalandok hősenek szögletes pofonomiájára, hogy ez a göncöl-szekerét menten biciklizó kamásli krokodélnak láta az égbolton.

A férjek aztán asszonyaikat karon fogva kacagva mennek odébb. A rokkant kandur meg bevándliz az Otthonba s torkát köszörülve így szól a pincérhez:

— Miska, hozzon egy üveg sört. Áldomást iszom. Ismét volt egy sikerült kalandom.

A Miska persze elhissi s irigy szemeket vet a kalandok hősére, kinek minden sikerül.

— **(Pórujárt gavallér.)** Tegnap történt a sétatérén, hogy egy eléggé felicomázott gavallér, ki rövidlátó, erősen fixirozott egy fel-alá sétáló hölgyet, ki azonban semmikép sem akarta emberünket észrevenni. Mit csináljon, törte a fejét a gentleman, oda állt végre a fiatal hölgy elé, s egész bátran felajánlotta magát a szórakoztatásra.

— Köszönöm — feleli a hölgy nyugodtan — eleget szórakoztam én már Önnel, higgye el, jól is mulattam. (?)

A fiatal ember úgy elrohant, mintha kergették volna: megismerték egymást. Ja, ha az ember rövidlátó

— **(Humor a cirkusban.)** A cirkusban cilinderes magas ur ült az első sorban. A háta mögött ülő publikum ide oda fészelt, mert a széles vállak, a magas cylinder nagyon korlátoltá tették a láthatárt. Mikor a vizeses látványossága lett bemutatva, a magas ur felállott.

— Üljön le vén dromedár! — zúgott a karzat.

A cilinderes ur néma megvetéssel tekint hátra, egyet sem szól s — leül.

— Nézzétek azt a köcsögöt a fején, nem látunk semmit. Le vele, üssétek le a fejről azt a tökfödöt! — kaotikus hangzavar hat le a kakasulról.

Az eképpen megtisztelt ur olympusi nyugalommal teljesíti a lázongó nép kérését, de a historia is amellet tanuskodik, hogy a felzudult népszenvédelyek mindig újabb áldozatot követelnek s a karzati nép is tovább zug:

— Ni milyen haja van, lósörény az, le kell nyesni, le vele, abcsug...!

A nép nem hallgatott s fenyegető magatartást tanusított a hosszú haj tulajdonosa ellen, ki erre sietve eltávozott. Meglehet, hogy valami szomszédos borbélyhoz ment, eleget teendő a népakaratnak.

bemenjen az ügyvédhez a levelekért. Azt uton már szemközt jött vele a vén prókátor:

— Öcsém, a baj már nagyon régi keletű. A levelek ezéltől cirka hat hét évvel íródtak. Most már bajos lesz előkeríteni azt a bizonyos szerelmes lovagot. Hisz akkor, — ha jól tudom, a feleséged lány volt még?...

Marcin ur pirulva válaszolta:

— Felejtük el az egész komédiát kedves bátyám. A levél írója megkerült s én nagylelkűen megbocsátottam neki.

— Számár vagy édes fiam, én mondom. Éa millió darabra aprítanám azt a gazembert a te helyzetében.

— Igen ám de hogyan aprítsam föl ön magamat?

— Önmagadat?

— No igen, mert azokat a leveleket én irtam még legénykoromban a Lujaához.

— Hát te füles bagoly, — pattant föl dühösen a prókátor ur, — csak most jöttél erre rá, most, mikor már meg van a szégyen, amibe engem is bele kevertél? Mit szól a feleséged, ha est megtudja, hogy én sem voltam okosabb a te tökfödöt? Nem is merek többé elibe menni, elstülednék előtte szégyenemben, — ha csak egyszer is kérdezné tőlem, hogy mikor fogom beadni ellene nevedben a válópört...

— Soh'se rösteld bátyám. Ma estére eljössz hozzánk vacsorára s egy kis jó borocskával felavatjuk est az esetet a hármunk titkává. Csak osztán más meg ne tudja!

— Ne ám, mert akkor mi leszünk a város bolondjai!...

TÁVIRATOK.

— **Szörnyeteg a tanítói székben.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A rákos-palotai ág. ev. egyházi bíróság Podmaniczky Géza b. esperességi felügyelő elnöklete alatt tárgyalni kezdte Laszip János tanító viselt dolgait. A vádak 74 szülő és az egyháztanács emelte, melyek nagyjából a következők: Részegen jött az iskolába; ha egy 7—14 éves tanuló megmoccant a padban, kihivatta és hajánál fogva addig verte a fejét a falba, míg összerogyott, vagy pedig 30—40 botfütéssel büntette; ha két testvér volt az iskolában, egyiket a másikkal megpofoztatta; vagy a gyermeket háttal a táblához állította és hirtelen tüzes vassal arcát, nyakát összeégette, hogy hetekre volt szükség, hogy meggyógyuljon. A gyermekek igen sokszor félig laszakitott füllel mentek haza. A szülők panasza mentek a pap-hoz, de eredménytelenül. Ezen kívül a tanító át-térésre bujtogatta a híveket.

— **A gavallérság vége.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Jakabfy Tódor földbir-tokos, mint a „Pesti Napló“ jelenti, lóversenyeken és kártyán Monte-Carloban elverte vagyonát, ennek dacára a Nemzeti Kaszinóban mégis 400.000 frt adósságot csinált és sem ezt, sem más adósságát nem fizette meg. Rohonczy Gida ezért ki-zárását indítványozta. Jakabfy Üchtritz Zsigmond és Kecser Miklós segédei által provokáltatta Rohoncyt, kinek segédei megvizsgálták az ügyet, s a párbajt nem engedték meg. E fölött ma este be-csületbírósa dönt, melyre Andrassy Géza direkt Londonból meg fog érkezni, hogy elnököljön.

— **Amiért rosszul ment az üzlet.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Szegeden Farkas Gerőné, feltűnő szépségű cukrászda tulaj-donosnő, ma vízzel megtöltött revolverrel agyon-lötte magát. Öngyilkosságának oka, mint hátra-hagyott levelében írja a szép öngyilkosnő, az volt, hogy rosszul ment az üzlet.

Művészet, irodalom.

Szent István ünnepe. A magyarok első királyáról, szent Istvánról érdekes, szép képet közöl az **Ország Világ** legutóbbi (33) száma. Ennek a számnak gazdag illusztrációi közt ott találjuk azon-kivül a jövő évi millénárius kiállítás látóképét (ahol még meg nem jelent), Sztambulóné arcképét, nagyszerű tájképeket, divatképeket stb. A szöveg-részből kiválik Váradi Antal, Gáspár Imre, Buda y László, Krudy Gyula, Reutter Sándor, Verpeléti Kálmán, Ördögh Gyula, Németh Ödön stb. szép költeménye a egyéb cikkelye. Előfizetése egy negyed évre 2 frt; mutatványszámot ingyen küld bárkinek a kiadóhivatal (Budapest V., Hold-u. 7.)

Új idők. Sok ezer német illusztrált lap-példánnyal kevesebb jár most Magyarországra, mint újév előtt járt. Ezeknek olvasóit Herceg Ferenc lapja, az Új Idők hódította el a német olvasmánytól. Ez a lap minden ízében magyaros, amellet modern és elő-kel. Munkatársai a legkiválóbb erők és a legkitünőbb festők. A mostani számban is a szerkesztőn kívüli irtak: Mikszáth Kálmán, Bródy Sándor Kenedy Géza és Palóci Lajos, a verseket pedig Pataky László és más kiváló illusztrálóink készítették. Különös figyelmet érdemel a sok érdekesen megirt apróság és aktualitása.

VASUTI MENETREND.

PÉCSRE ÉRKEZIK.	
Budapestről	1804. sz. szem. von. reggel 5 ó. 15 p.
B.-Bródól	1807. sz. szem. von. reggel 8 ó. 01 p.
Uj-Dombóváról	1842. sz. vegy. von. reggel 8 ó. 23 p.
Bécsből	6302. sz. szem. von. d. e. 9 ó. 39 p.
B.-Bródól	1805. sz. szem. von. d. e. 11 ó. 18 p.
Budapestről	1806. sz. szem. von. d. u. 4 ó. 08 p.
Vinkovczeről	6301. sz. szem. von. d. u. 5 ó. 50 p.
Budapestről	1802. sz. gyors. von. este 7 ó. 44 p.
Bécsből	6312. sz. vegy. von. este 8 ó. - p.
B.-Bródól	1803. sz. szem. von. éjjel 11 ó. 02 p.
PÉCSRŐL INDUL:	
B.-Bród felé	1804. sz. szem. von. reggel 5 óra 35. p.
Budapest	1801. sz. gyors. von. reggel 8 óra 24. p.
Bécs	6311. sz. vegy. von. reggel 8 óra 29. p.
Vinkovcze	6302. sz. szem. von. reggel 9 óra 49. p.
Budapest	1805. sz. szem. von. d. e. 11 óra 34. p.
Uj-Dombóvár	1853. sz. vegy. von. d. u. 2 óra 44. p.
B.-Bród	1806. sz. szem. von. d. u. 4 óra 20. p.
Bécs	6301. sz. szem. von. este 6 óra 32. p.
B.-Bród	1802. sz. szem. von. este 8 óra 18. p.
Budapest	1803. sz. szem. von. éjjel 11 óra 39. p.

Videki hátralckosainkat tisztelettel kérjük sziveskedjenek hátralekaikat mielőbb beküldeni.

Laptulajdonos
SZAUTTER GUSZTÁV

Felelős szerkesztő
PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

12280. szám.
P. 1895.

Hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék közhírré teszi, hogy **Szava** község határa részleges tagosításának hely-adhatósága tárgyában az előnyomozásnak a hely-színén leendő eszközzésére határnapul **1895. évi szeptember hó 23. napjának délelőtt 9 óráját** tűzte ki, a mikorra a község birto-kosait oly hozzáadással idézi meg, hogy az eljárás további folyamán személyenkinti idézés vagy érte-sítés elvárása nélkül érdekeik képviselőtől gon-doskodjanak.

Kelt Pécsen, 1895. évi augusztus 16 án a pécsi kir. törvényszéknek tartott üléséből.

Bogya y Pongrácz
elnök hely.

Krigl
jegyző.

Olaszországi nagy sport-circus

Igazgató: **CORRADINI FERENCZ** Turinból.
Pécsen felállitva a buza-téren.
Ma szombaton, 1895. augusztus 24-én

Fényes előadás és 2-ik nagy díjbirkózás lovon.

Egy helybeli jól ismert ur kiszolgált huszár, aki azonban éppen azért, mert Pé-csenn közismert személyiség, elismert lovas, **domino** álarczban fog **Corradini igazgatóval** a kitzűzött 200 frt díjért mérkőzni.

Záradécul: ma és holnap utoljára:

Párisi élet.

Vagy

Circus viz alatt.

Helyárak: Zártszék (számozott hely) 1 frt. — I. hely 70 kr. — II. hely 40 kr., — Karzat 20 kr. — Tíz éven aluli gyermekek és katonák örmestertől lefelé: Zártszék 60 kr. I. hely 40 kr. II. hely 25 kr. Karzat 15 kr.

Thaler Ede,
titkár.

Corradini Ferencz,
igazgató.

Hirdetések jutányos áron vétet-nek föl kiadóhivatalunkban.

19915 sz.
tk. 1895.

Hirdetmény.

Ellend községnek telekkönyvi betétei az 1886: XXIX. és az 1889: XXXVIII. t. cikkek értelmében elkészítettvén, és a nyilvánosságnak átadatván, ez azon felszólítással tétetik közzé, hogy 1. mindazok, a kik az 1886: XXIX. t. cikk 15. és 17. §-ai alapján — ide értve e §-oknak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is, — valamint az 1889: XXXVIII. t. cikk 7. §-a alapján eszközölt bejegyzések érvénytelenségét kimutathatják, e végből törleszi keresetüket, azok pedig, a kik valamely tehertétel átvitelének az 1886: XXIX. t. cz. 22. §-a, illetve az 1889: XXXVIII. t. cz. 15. §-a alapján való mellőzését megtámadni kívánják, e végből keresetüket hat hónap alatt, vagyis **az 1896. évi február hó 25-ik napjáig** bezárólag a telekkönyvi hatósághoz nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított keresetük annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvánkönyvi jogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886: XXIX. t. cz. 16. és 18. §-ai eseteiben — ide értve az utóbbi szakasznak az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzetése ellenében ellentmondással élni kívánnak, írásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis **1896. évi február hó 25-ik napjáig** bezárólag a telekkönyvi hatósághoz benyujtsák, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő letele után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, a kik a fentebbi 1. és 2. pontban körülirt eseteken kívül a betétek tartalma által előbb nyert nyilvánkönyvi jogokat bármely irányban sértve vélik, az e tekintetbeni felszólalásukat tartalmazó kérvényeket a telekkönyvi hatósághoz hat hónap alatt, vagyis **1896. évi február hó 25-ik napjáig** bezárólag nyujtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő elmulta után a betétek tartalmát csak a törvény rendes útján, és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támadhatják meg.

Együttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a betétek szerkesztésére kiküldött bizottságnak eredeti okiratokat adtak át, — hogy a mennyiben azokhoz egyszersmind egyszerű másolatokat is csatoltak, vagy ilyeneket pótlólag benyujtanak — az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

Pécs, 1895. évi augusztus hó 5.

Bogya y Pongrácz

kir. törvényszéki bíró.

